

нищо за нея?

Николай дълбоко въздъхна.

- Не. Колкото и да издирвахме.

Княгинята се замисли. После изведнъж възкликна.

- Нима вие сте ги познавали? В действителност. От къде?

- Когато Катранов и Лариса дойдоха във Виена. Бяха го довели, за да се лекува. За него се грижеше нашият сънародник Иван Денкоглу. Когато той се подобри, заминаха за Венеция. Бяха така щастливи. Но това са били последните месеци на живота му. През май на 1853 той почина във Венеция. И от там се губят следите на Лариса... Какво щастие, че дневникът на Шубин, тоест на Каратеев, попадна в ръцете на такъв голям писател...

- Да. Сега у нас всички обичат българите... Колко благородни сърца... Значи наистина може да има такива хора...

Каква затаена болка я разяждаше? В чие сърце се съмняваше?

Тя дълбоко въздъхна и поклати глава, сякаш искаше да прогони някаква мъчителна мисъл. И отново погледна младежа.

- А как изглеждаше Катранов?

Николай Павлович леко се усмихна:

- Не приличаше на мен. Освен по ръста. Аз съм кестеняв. А той беше много тъмен, с черни, почти синкави коси. И също такива черни, гъсти вежди.

Тону-що изгрелият месец обля с лъчите си целия ръст на стройния младеж, гордия орлов профил се изряза в ясната нощна синева.

- Аз пък мислех, че всички българи са мургави и чернокоши... - се засмя хубавата жена.

- Аз пък мислех, че всички рускини са синеоки и светлокоши... - също се засмя Николай. След това се сепна от дързостта си и сведе чело в поклон за сбогуване. Зад княгинята бе застана-